

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. J. K.**, narozený dne X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem,
sídlem náměstí Republiky 2/2, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví**,
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, č. j. MZDR 10049/2024-7/ST,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce je státním zaměstnancem zařazeným u Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje (dále též jen „KHS“). V září roku 2018 byl jmenován na služební místo představeného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

– vedoucího oddělení právního, kontrolního a personálního. Od listopadu téhož roku je ve služebním poměru na dobu neurčitou.

2. Ředitel Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje (dále jen „ředitel KHS“ nebo „služební orgán“) rozhodnutím ze dne 27. 2. 2024, č. j. 05347/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydaným podle § 62 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném v relevantní době (dále jen „zákon o státní službě“) zařadil žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů a podle § 62 odst. 2 téhož zákona stanovil žalobci plat ve výši 80 % měsíčního platu. Žalobce prvostupňové rozhodnutí napadl odvoláním.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2024, č. j. MZDR 10049/2024-7/ST (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 1. 6. 2024 žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Žaloba

4. Žalobce ve své žalobě namítl nezákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
5. V rámci prvního žalobního bodu žalobce tvrdil, že prvostupňové rozhodnutí trpí ve výroku I. formální vadou, která „způsobuje neurčitost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí a zapříčiňuje tak jeho nicotnost“. Ředitel KHS totiž rozhodl o zařazení žalobce mimo výkon služby s odkazem na § 62 odst. 1 zákona o státní službě, ovšem toto ustanovení obsahuje pod písmeny a) až i) různé důvody, pro něž nemůže státní zaměstnanec vykonávat službu na dosavadním služebním místě. Neuvedení konkrétního důvodu ve výroku prvostupňového rozhodnutí způsobuje jeho nicotnost. Podle žalobce odůvodnění rozhodnutí nemůže doplňovat či upřesňovat výrok rozhodnutí. Žalobce argumentoval, že podle ustálené judikatury správních soudů (kterou blíže nespecifikoval – pozn. soudu) „vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí musí vždy spočívat v jeho specifikaci a identifikaci, [aby] nebylo zaměnitelné s předmětem jiným“.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný nesprávně neposoudil pracovní neschopnost žalobce jako překážku neumožňující mu vykonat úřednickou zkoušku. Přitom nevykonání úřednické zkoušky bylo dle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě důvodem, pro který byl žalobce zařazen mimo výkon služby. Žalobce uvedl, že již ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí poukazoval na skutečnost, že v době, kdy mu byl dne 27. 12. 2022 doručen dokument s názvem „Informace pro zaměstnance“, ve kterém byl poučen o důsledcích nevykonání úřednické zkoušky, byl v pracovní neschopnosti, která započala již dne 19. 10. 2022 a „trvá doposud“. Žalobce v době doručení zmíněného dokumentu nemohl vědět, že jeho pracovní neschopnost bude trvat tak dlouho, nemohl předvídat negativní vývoj svého zdravotního stavu a zcela logicky je mu takový stav velmi nepříjemný. Tato objektivní překážka v podobě pracovní neschopnosti mu bránila a brání ve výkonu služby, tedy i ve vykonání úřednické zkoušky. Žalobce má za to, že argumentace žalovaného je vadná a nepřipadná, resp. některé argumenty jsou až nelogické. Žalovaný v podstatě ignoruje zákonnou úpravu překážek v práci obsaženou v zákoníku práce, na jehož použití výslovně odkazuje § 104 zákona o státní službě. Po dobu překážek

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v práci zaměstnanec není povinen plnit pracovní úkoly nebo v této souvislosti poskytovat zaměstnavateli součinnost, tudíž ani nemůže být postihován za porušení takových povinností. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 21 Cdo 2518/2022, podle kterého je rozhodující existence důležité osobní překážky v podobě pracovní neschopnosti, přičemž ani dobrovolný nástup zaměstnance do práce nemění nic na výše uvedené suspenzi pracovního úvazku během dlouhodobé pracovní neschopnosti.

7. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem žalovaného, že měl povinnost požádat o termín pro výkon úřednické zkoušky a pokud by tak učinil a bránila by mu ve výkonání úřednické zkoušky v určeném termínu překážka ve službě, pak by se stanovil náhradní termín. Žalobce přitom odmítl odkaz žalovaného na čl. 60 odst. 7 metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, ve znění 3. aktualizace ze dne 28. 2. 2024 (dále jen „*Metodický pokyn*“), který stanoví, ve kterých případech je možné lhůtu 12 měsíců přerušit. Podle žalobce Metodický pokyn jednak představuje pouze výklad nadřízeného orgánu a není nad zákonem, ale hlavně nepřiléhá na situaci žalobce, u kterého již v době, kdy byl o povinnosti vykonat úřednickou zkoušku informován, existovaly překážky ve výkonu služby. Samotná skutečnost, že pracovní neschopnost není jako důvod pro přerušení lhůty uvedena, nemůže znamenat, že se k dlouhodobé pracovní neschopnosti nemá přihlížet. Jednak se jedná o zákonnou překážku na straně zaměstnance, jednak se jedná o objektivní důvod, pro který nemůže žalobce vykonávat službu. Za výkon služby je pak určité nutno považovat i přípravu a vykonání úřednické zkoušky. Nikdo samozřejmě nemůže vědět, jak dlouho bude jeho pracovní neschopnost trvat, ale pokud započala před doručením zmíněného dokumentu s názvem „*Informace pro zaměstnance*“, a stále trvá, tak je dle žalobce evidentní, že tato překážka brání ve výkonu služby, tedy i ve vykonání úřednické zkoušky.
8. Žalobce dále namítal, že nerozumí konstatování žalovaného, že dočasná neschopnost k výkonu služby není přerušením výkonu služby ve smyslu překážky pro splnění povinnosti vykonat úřednickou zkoušku. Žalobce trvá na tom, že jeho dlouhodobá neschopnost k výkonu služby představuje překážku, pro kterou nemůže vykonávat službu, a má za to, že se po dobu existence překážek výkonu služby staví i běh lhůty, během které je státní zaměstnanec povinen vykonat úřednickou zkoušku. Žalobce dle svých slov netvrdí, že dočasná neschopnost k výkonu služby je přerušením výkonu služby, ale je zákonnou překážkou, pro kterou nemůže konat práci, resp. vykonávat službu. Podle žalobce se jedná o zásadní nepochopení překážek v práci žalovaným. Žalobce znovu poukazuje na to, že zákon o státní službě komplexně neupravuje překážky v práci, odkazuje na příslušná ustanovení zákoníku práce, ze kterých je nutné vycházet, a to včetně související judikatury.
9. Žalobce považuje za nesprávný žalovaným odkazovaný závěr č. 32 ze zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě ze dne 6. 9. 2019, dle kterého dočasná neschopnost státního zaměstnance k výkonu služby není překážkou pro jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Podle žalobce, jsou-li u státního zaměstnance překážky ve službě (spočívající v pracovní neschopnosti), nelze rozhodnout o další překážce, tj. zařazení mimo výkon služby. V případě souběhu překážek je zcela namístě upřednostnit překážku zaměstnance (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 5. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2745/2013). Žalobce si dovede představit situace, kdy i v pracovní neschopnosti je možné zařadit mimo výkon služby, ale

není to jeho situace, kdy důvodem zařazení je skutečnost, že nevykonával úřednickou zkoušku, kterou ale vykonat nemohl pro svou pracovní neschopnost.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 6. 2024 uvedl, že žalobní námitky jsou nedůvodné, a proto navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že postup ředitele KHS, který následně potvrdil v napadeném rozhodnutí, je v souladu se zákonem o státní službě.
11. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že odmítá názor žalobce o vadě výroku I. prvostupňového rozhodnutí, která by měla způsobit neurčitost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, resp. jeho nicotnost. K vypořádání této námitky pak žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se na str. 3 až 5 s danou námitkou podrobně zabýval.
12. K druhému žalobnímu bodu (*neposouzení pracovní neschopnosti žalobce jako překážky bránící vykonání úřednické zkoušky*) žalovaný předně uvedl, že specifikum zákona o státní službě spočívá především ve skutečnosti, že se v jeho důsledku zásadně změnila právní povaha pracovního vztahu státního zaměstnance při výkonu státní správy ze soukromoprávního na veřejnoprávní. S veřejnoprávní povahou služebního vztahu je spojena i skutečnost, že služební orgán vystupující v pozici zaměstnavatele, tj. státu, disponuje s veřejnou mocí a autoritativně určuje jednostrannými akty v mezích zákonné úpravy postavení osob vykonávajících službu ve služebním poměru. Pokud jde o vztah zákona o státní službě a zákoníku práce, platí, že na služební vztahy státních zaměstnanců se použije právní úprava zákoníku práce jen tehdy, je-li tak výslovně v zákoně o státní službě uvedeno. Podle přesvědčení žalovaného žalobce nesprávně argumentuje překážkami ve službě dle § 104 zákona o státní službě, resp. jejich úpravou v zákoníku práce. Žalobce zcela opomíjí fakt, že postavení státního zaměstnance je ze své podstaty odlišné od postavení zaměstnance v soukromoprávní sféře. Zásada autonomie vůle je ve služebním poměru upozaděna a převládá vztah nadřízenosti a podřízenosti obou dotčených subjektů. Také v úpravě změn služebního poměru státního zaměstnance či v případě ukončení služebního poměru se projevuje nadřazenost služebního orgánu.
13. Žalovaný argumentuje, že s výkonem státní služby jsou spojena nejen práva, ale také povinnosti státního zaměstnance. Žalobci byla systemizací přidána povinnost vykonat dle § 35 odst. 1 zákona o státní službě zvláštní část úřednické zkoušky z oborů Archivnictví a spisová služba a Platy, mzdy a jiné odměny za práci. O tomto kroku byl žalobce informován přípisem s názvem „*Informace pro zaměstnance*“, ve kterém byl poučen o změně oborů služby požadovaných na služebním místě, na kterém dosud vykonával službu. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil svoji povinnost vykonat úřednickou zkoušku z nově přidáných oborů služby, byl dán důvod pro jeho převedení na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Následně ředitel KHS vynaložil snahu převést žalobce na vhodné služební místo, pro které splňuje obor služby, a to nejen ve služebním úřadě KHS Plzeňského kraje, ale také v jiných služebních úřadech. Vzhledem k tomu, že se to nepodařilo, ředitel KHS rozhodl o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů. Žalovaný v dalším vypořádání dané námitky odkázal na str. 5 až 11 napadeného rozhodnutí.
14. A konečně žalovaný uvedl, že metodické pokyny, metodická sdělení či metodická doporučení ministerstev nejsou obecně závaznými předpisy, přesto jsou pro správní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

orgány zásadně závazné, neboť vytvářejí tzv. správní praxi (žalovaný citoval bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2010, č. j. 2 Afs 53/2010–63). Podle žalovaného správní orgány jsou při svém rozhodování povinny respektovat závěry poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu, resp. nejvyššího státního tajemníka. V případě, že dosud není určitá oblast zákona o státní službě judikována, jsou zveřejňované závěry spolu s metodickými pokyny jediným vodítkem, jak mají správní orgány v intencích zákona o státní službě postupovat.

IV.

Průběh řízení

15. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena. Napadené rozhodnutí totiž bylo žalobci (resp. jeho zástupci) doručeno dne 12. 5. 2024 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 1. 6. 2024. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, proti kterému již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
16. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci řízení s takovým postupem soudu vyslovili souhlas (žalobce v podání ze dne 27. 6. 2024 a žalovaný ve vyjádření ze dne 19. 6. 2024).

V.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a svůj přezkum učinil v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud rovněž přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Žádné takové vady soud v posuzovaném případě neshledal.
18. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
19. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně žalobce ani žalovaný žádný důkazní návrh, který by šel nad rámec správního spisu, neučinili (žalobce k žalobě doložil toliko napadené a prvostupňové rozhodnutí a poté své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí; dodatečně předložené listiny se týkaly žalobcových návrhů na vydání předběžného opatření).
20. Soud úvodem svého posouzení důvodnosti žaloby předesílá, že se zabýval pouze těmi námitkami, které žalobce formuloval ve své žalobě. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Z pozdější judikatury soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020-47, v němž se podává následující: „Soudní řízení správní je postaveno na dispoziční zásadě (vyjádřené např. v § 5 s. ř. s.). Znamená to jednak to, že správní soud jedná na návrh, ale i to, že žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí formulací žalobních bodů. Je na žalobci, aby v žalobě uvedl konkrétní skutková tvrzení a na ně navázanou konkrétní právní argumentaci a aby vysvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil. Pokud žalobce poukazuje na okolnosti, které jsou zachyceny ve správním spise, nemůže odkázat pouze obecně na spis nebo na jeho část, ale musí označit konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené tak, aby bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 2/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).“

21. V posuzovaném případě žalobce uplatnil dva žalobní body, a to (i) formální vadu výroku I. prvostupňového rozhodnutí, která má způsobovat neurčitost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, resp. jeho nicotnost; a (ii) nesprávné právní posouzení pracovní neschopnosti žalobce, coby překážky ve výkonu služby, kterou ale správní orgány nepovažovaly rovněž za překážku neumožňující žalobci vykonat úřednickou zkoušku.
22. Ve vztahu k prvému žalobnímu bodu soud nejprve uvádí, že výrok I. prvostupňového rozhodnutí zní následovně: „podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě se státní zaměstnanec ode dne doručení tohoto rozhodnutí zařazuje mimo výkon služby z organizačních důvodů“, přičemž navazuje na úvod výrokové části, ve kterém je označen služební orgán vydávající dané rozhodnutí a jeho příslušnost (ředitel KHS příslušný dle § 162 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě), a dále je tam vymezena věc, v níž je rozhodováno (služba státního zaměstnance), a jednoznačně identifikován žalobce, coby dotčený státní zaměstnanec.
23. Soud konstatuje, že žalobcem tvrzená formální vada výroku I. prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že v něm není konkretizován důvod pro zařazení mimo výkon služby, již z povahy věci nemůže založit nicotnost prvostupňového (potažmo napadeného) rozhodnutí. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu *nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí, jež jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhoditelnými* (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021-36). Uvedené potvrzuje i definice nicotnosti uvedená v § 77 odst. 1 správního řádu, dle kterého *je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, nebo které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu*. V nyní projednávané věci je evidentní, že žádnou takovouto fatální a nezhoditelnou vadou nebyl výrok I. prvostupňového rozhodnutí zatížen. Tudíž námitka nicotnosti prvostupňového rozhodnutí je zjevně nepřipadná.

24. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, soud předesílá, že existuje bohatá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu k otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, jejíž základní principy kasační soud shrnul např. ve svém rozsudku ze dne 14. 1. 2025, č. j. 1 Afs 172/2024-59, bod [34], následovně: *„Z judikatury kasačního soudu vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je obecně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů, kvůli kterým skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno‘ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Správní orgán nemusí reagovat na každou dílčí námitku. Může totiž vystavět vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto své místo zejména v situacích, kdy správní orgán opomene na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. již cit. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, nověji např. rozsudek ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79, bod 23).“* (všechna podtržení v citacích v tomto rozsudku doplněna – pozn. soudu).
25. Náležitosti správního rozhodnutí jsou upraveny v § 68 správního řádu, dle kterého *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků, přičemž ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků.* Je třeba rozlišovat výrokovou část rozhodnutí a samotné výroky, přičemž výroková část rozhodnutí obsahuje jeden nebo více výroků. Výrok je pak výrazem vlastního autoritativního rozhodnutí správního orgánu o právu nebo povinnosti v otázce, která je předmětem správního řízení. Ve výrokové části rozhodnutí se uvádí nejen výrok či výroky, ale také další zákonem předepsané údaje. Z výrokové části pak musí být jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení před správním orgánem, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení. Pouze pokud by tomu tak nebylo (např. jednotlivé dílčí podčásti výrokové části rozhodnutí by byly ve vzájemném nesouladu, případně by byly příliš obecné až bezobsažné), pak by to vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, č. 3268/2015 Sb. NSS).
26. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným, že prvostupňové rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Jeho výroková část splňuje požadované zákonné náležitosti a je srozumitelná a dostatečně určitá, neboť je z ní patrné, jaký byl předmět řízení (bylo rozhodováno ve věci státní služby žalobce), jakým způsobem bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení (žalobce byl podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů) a rovněž od kdy se tak stane. V odůvodnění rozhodnutí je pak blíže rozvedeno, že zákonným důvodem pro postavení mimo výkon služby byl v případě žalobce důvod dle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, neboť žalobce nevykonával předepsanou úřednickou zkoušku do 12 měsíců ode dne, kdy začal vykonávat službu v dalších dvou oborech služby, a pro žalobce se nepodařilo nalézt jiné pro něj vhodné a volné služební místo.
27. Je tudíž zřejmé, že požadavek žalobce na to, aby ve výroku I. byl uveden konkrétní důvod pro postavení mimo výkon služby, jde nad rámec nutných požadavků na obsahové

náležitosti výrokové části rozhodnutí. Navíc je třeba upozornit, že žalobcova argumentace je nepřiléhavá, neboť přehlíží, že zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů (což bylo předmětem řízení) je obsaženo v § 62 odst. 1 zákona o státní službě (a podle tohoto ustanovení i služební orgán rozhodoval), přičemž toto ustanovení neupravuje konkrétní důvody, na které odkazoval žalobce. Tyto důvody jsou upraveny v § 61 odst. 1 zákona o státní službě, a to jako důvody pro převedení na jiné služební místo, přičemž platí, že mimo výkon služby bude státní zaměstnanec zařazen až tehdy, pokud nemůže být převeden na jiné služební místo. Je tak plně dostačující, pokud je konkrétní důvod, který vedl k převedení žalobce na jiné služební místo a následně i k zařazení mimo výkon služby, uveden v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

28. Soud proto ve vztahu k prvému žalobnímu bodu uzavírá, že nebyl uplatněn důvodně.
29. Druhý žalobní bod se týká samotné podstaty sporu, tj. zda byl v případě žalobce naplněn důvod pro jeho zařazení mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Přitom skutkový základ posuzované věci je nesporný a lze jej na základě obsahu správního spisu a nesporných tvrzení účastníků řízení shrnout následovně.
30. Usnesením Vlády ČR č. 1076 ze dne 21. 12. 2022 byl schválen s účinností od 1. 1. 2023 návrh změny systemizace služebních a pracovních míst na rok 2023 podle § 18 zákona o státní službě (dále jen „systemizace“). Na základě této systemizace ředitel KHS vydal dne 22. 12. 2022 služební předpis č. 11/2022, kterým s účinností od 1. 1. 2023 stanovil další požadavky pro služební místa představených v KHS se sídlem v Plzni (dále jen „služební předpis č. 11/2022“). Tato vnitřní systemizace v rámci KHS nově stanovila u služebního místa žalobce (ID 10211 – odborný rada, vedoucí oddělení personálního a dokumentačního) tři obory služby: (i) 19 – Platy, mzdy a jiné odměny za práci, (ii) 27 – Archivnictví a spisová služba, (iii) 63 – Organizační věci státní služby a správa služebních vztahů státních zaměstnanců. Žalobci tak vznikla povinnost vykonat dle § 35 odst. 1 zákona o státní službě zvláštní část úřednické zkoušky z oborů ad (i) a (ii), neboť v minulosti úspěšně složil pouze úřednickou zkoušku z oboru ad (iii). Dne 27. 12. 2022 byl žalobci doručen přípis s názvem „Informace pro zaměstnance“, ve kterém byl žalobce poučen o změně oborů služby požadovaných na služebním místě, které doposud zastával, a rovněž o tom, že v případě nesplnění povinnosti vykonat úřednickou zkoušku ze zbývajících dvou oborů služby, a to do 12 měsíců ode dne, kdy začal vykonávat službu v dalším oboru služby (§ 35 odst. 2 písm. b) zákona o státní službě), bude převeden na jiné služební místo v souladu s § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě (viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí).
31. Žalobce nesporoval skutečnost, že svoji povinnost vykonat úřednickou zkoušku z uvedených dvou oborů služby nesplnil ve stanovené lhůtě 12 měsíců, resp. že o vykonání takové zkoušky ani nepožádal a předepsanou lhůtu nechal marně uplynout. Žalobce v žalobě nebrojí ani proti tomu, že ředitel KHS (coby služební orgán) vynaložil snahu převést žalobce na pro něj vhodné služební místo i bez vykonání úřednické zkoušky z nových oborů, přičemž nalezené služební místo ve vlastním služebním úřadu (odborný referent v oddělení hygieny dětí a mladistvých) vyhodnotil jako nevhodné (jednalo se o výrazně nižší platovou třídu). Nepodařilo se nalézt ani jiné vhodné místo v jiných služebních úřadech, neboť ředitel KHS neobdržel souhlas příslušného služebního orgánu s převedením žalobce na nalezená dvě další služební místa (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Ředitel KHS proto rozhodl o zařazení žalobce mimo výkon služby.

32. A konečně mezi účastníky není sporné ani to, že žalobce byl v pracovní neschopnosti již v době přijetí systemizace a služebního předpisu č. 11/2022, resp. i v době doručení přípisu „Informace pro zaměstnance“ (žalobce již ve správním řízení tvrdil, že je v pracovní neschopnosti od 19. 10. 2022, a správní orgány toto tvrzení nezpochybnil), jakož i po celý rok 2023 (po který běžela lhůta pro vykonání úřednické zkoušky z doplněných dvou oborů služby) a rovněž i v době vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Soud pro úplnost poznamenává, že konkrétní důvody žalobcovy pracovní neschopnosti a její průběh v roce 2023 nebyly v žalobě uvedeny, přičemž je žalobce netvrdil ani v průběhu předmětného správního řízení.
33. Jak je patrné z úvodní rekapitulace obsahu žaloby, žalobce činí jádrem sporu pouze otázku, zda jeho pracovní neschopnost představuje objektivní překážku, pro kterou nemohl vykonat úřednickou zkoušku. Přitom argumentuje, s odkazem na § 104 zákona o státní službě a tam uvedený odkaz na úpravu překážek v práci na straně zaměstnance obsaženou v zákoníku práce, že příprava a vykonání úřednické zkoušky je výkonem státní služby, a proto se po dobu existence překážek výkonu služby staví i běh lhůty, ve které je státní zaměstnanec povinen vykonat úřednickou zkoušku.
34. Soud ve svém posouzení právě popsané podstaty sporu vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
35. Podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě (ve znění účinném do 30. 6. 2024; platí pro všechna dále uváděná ustanovení tohoto zákona – pozn. soudu) *státní zaměstnanec je povinen úspěšně vykonat úřednickou zkoušku. Podle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení služební úřad umožní státnímu zaměstnanci na jeho žádost vykonat úřednickou zkoušku nejpozději do 12 měsíců ode dne, kdy státní zaměstnanec začal vykonávat službu v jiném nebo dalším oboru služby.*
36. Podle § 36 odst. 1 zákona o státní službě *úřednická zkouška je tvořena částí obecnou a částí zvláštní. Podle odst. 3 zvláštní část úřednické zkoušky se koná po úspěšném vykonání obecné části úřednické zkoušky, a to ústně před zkušební komisí. Účelem zvláštní části úřednické zkoušky je ověřit, zda státní zaměstnanec má potřebné vědomosti a schopnosti a je dostatečně odborně připraven pro další výkon služby v oboru služby, k jehož výkonu byl na služební místo zařazen nebo jmenován. Provedení zvláštní části úřednické zkoušky zabezpečuje ústřední správní úřad ve spolupráci se služebním úřadem.*
37. Podle § 38 odst. 1 zákona o státní službě *služební orgán ve spolupráci s Ministerstvem vnitra a ústředním správním úřadem nejméně 21 dnů přede dnem konání úřednické zkoušky písemně vyrozumí státního zaměstnance o termínu a místě konání úřednické zkoušky; při stanovení termínu zkoušky se přiblíží k žádosti státního zaměstnance. Podle odst. 2 brání-li státnímu zaměstnanci ve vykonání úřednické zkoušky v určeném termínu překážka ve službě, stanoví se mu náhradní termín konání úřednické zkoušky.*
38. Podle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě *státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě z důvodu, že nevykonal úspěšně úřednickou zkoušku nejpozději do 12 měsíců ode dne, kdy začal vykonávat službu v jiném nebo dalším oboru služby.*
39. Podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě *nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až i) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst.*

3 nebo § 75 odst. 2 zařazen na volné služební místo, protože žádné vhodné není volné, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.

40. Podle § 104 odst. 1 zákona o státní službě překážky ve službě na straně státního zaměstnance pro důležité osobní překážky, překážky ve službě na straně státního zaměstnance z důvodu obecného zájmu a společná ustanovení o překážkách ve službě na straně státního zaměstnance se řídí § 191, § 191a, § 199 odst. 1 a 2, § 200 až 204 a 206 zákoníku práce a nařízením vlády, kterým se stanoví okruh a rozsah jiných důležitých osobních překážek v práci.
41. Podle § 191 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatel je povinen omluvit nepřítomnost zaměstnance v práci po dobu jeho dočasné pracovní neschopnosti podle zvláštních právních předpisů (srov. § 55 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění).
42. Podle § 128 odst. 3 zákona o státní službě dočasnou neschopností k výkonu služby se pro účely tohoto zákona rozumí uznaná dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa.
43. Podle § 159 odst. 1 písm. e) zákona o státní službě ustanovení o řízení ve věcech služby se vztahují na rozhodování o změně služebního poměru.
44. Podle § 160 zákona o státní službě, nestanoví-li zákon jinak, v řízení ve věcech služby se postupuje podle správního řádu.
45. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 21 Cdo 2518/2022, konstatoval, že „[v]lastní podstatou dočasné pracovní neschopnosti jako důležité osobní překážky v práci na straně zaměstnance je, že představuje právem uznanou dočasnou nemožnost plnění základních pracovněprávních povinností, a vzhledem k tomu rovněž suspenzi pracovního závazku; zaměstnanec po tuto dobu není povinen vykonávat práci podle pracovní smlouvy [§ 38 odst. 1 písm. b) zák. práce], a zaměstnavatel není povinen přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy a platit mu za vykonanou práci mzdu [§ 38 odst. 1 písm. a) zák. práce] (srov. ve vztahu k obsahově shodné předchozí právní úpravě rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1688/2004). Zaměstnanec, který v době, kdy byl ošetřujícím lékařem, popřípadě lékařem orgánu nemocenského pojištění, uznán dočasně práce neschopným, nevykonává práce dohodnuté v pracovní smlouvě, se proto nedopouští (nemůže dopustit) porušení povinností, které mu vyplývají z pracovního poměru, a jeho jednání nezakládá důvod pro rozvázání pracovního poměru (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. 21 Cdo 977/2011).“.
46. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Ads 89/2018-23, bod [25], vyjádřil k úpravě překážek ve službě obsažené v § 104 odst. 1 zákona o státní službě následovně: „[...] S ohledem na skutečnost, že služební zákon právní úpravu překážek v práci v zákoníku práce široce přebírá, je nutné touto optikou nahlížet i na překážky ve službě na straně státního zaměstnance. I u státního zaměstnance tedy platí, že nastane-li skutečnost, která mu svým charakterem zamezuje či vážně ztěžuje výkon služby anebo skutečnost, která je s ohledem na svůj celospolečenský význam za překážku ve službě uznána, dojde k dočasné suspendaci povinnosti státního zaměstnance vykonávat službu“.
47. Na základě výše citované právní úpravy a judikatury soud konstatuje, že dočasná pracovní neschopnost státního zaměstnance je překážkou ve službě na straně státního zaměstnance, který tak je dočasně neschopný výkonu služby, a proto není povinen vykonávat službu a nemůže se ani dopustit porušení povinností, které mu vyplývají z jeho služebního poměru.
48. Soud ovšem nesouhlasí s názorem žalobce, že příprava a vykonání úřednické zkoušky je výkonem služby ve smyslu plnění povinností plynoucích z jeho služebního poměru, a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tudíž že překážka ve službě na straně státního zaměstnance ve formě pracovní neschopnosti je „automaticky“ a bez dalšího důvodem pro stavení či přerušení (popř. nezahájení plynutí) lhůty pro vykonání úřednické zkoušky ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 61 odst. 1 písm. h) téhož zákona.

49. Předně je třeba uvést, že zákon o státní službě nestanovuje, že by po dobu překážek ve službě či dočasné neschopnosti státního zaměstnance k výkonu služby (typicky z důvodu dočasné pracovní neschopnosti) docházelo ke stavení či přerušení lhůty, ve které je státní zaměstnanec povinen vykonat úřednickou zkoušku. Zákon o státní službě v této otázce ani neodkazuje na zákoník práce.
50. V dané souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018-45, č. 3945/2019 Sb. NSS. V bodu [63] zmíněného rozsudku kasační soud nejprve připomněl svou dřívější judikaturu, podle které věci služebního poměru státních zaměstnanců spadají do oblasti veřejné správy a ve které provedl rozhranění služebních a pracovněprávních vztahů (srov. rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003-97, č. 415/2004 Sb. NSS), a poté doplnil následující: *„Služba státních zaměstnanců měla od počátku většinu zde uvedených rysů (povahu „zaměstnavatele“ jako nositele veřejné moci, potřebu začlenění státního zaměstnance do organismu veřejné moci, účast na výkonu veřejné moci a tvorbu vůle státu). Chyběl však kodexový charakter tohoto vztahu, stejně jako veřejnoprávní forma rozhodování ve věcech služebního poměru. To se změnilo nabytím účinnosti zákona o státní službě. Tento zákon upravuje služební poměr komplexně s tím, že zákoník práce se na služební poměr použije jen tehdy, pokud tak zákon o státní službě stanoví (viz § 5 zákoníku práce a například značnou část ustanovení o služební době a době odpočinku v § 99 a násl. zákona o státní službě).“*
51. Z hlediska systematiky zákona o státní službě je povinnost vykonat úřednickou zkoušku ve smyslu § 35 odst. 1 zařazena do části druhé (služební poměr), hlavy II. (předpoklady a odborné požadavky pro přijetí do služebního poměru, vznik služebního poměru, zařazení na služební místo, jmenování na služební místo představeného, služební slib a překážky přijetí do služebního poměru nebo výkon služby). Rovněž § 61 odst. 1 písm. h) je zařazen do části druhé, ale hlavy IV. (změny služebního poměru). Naproti tomu *povinnosti a práva státních zaměstnanců* jsou upraveny v části třetí a *podmínky výkonu služby* až v části páté zákona o státní službě. Z uvedeného plyne, že povinnost vykonat úřednickou zkoušku je odborným předpokladem pro to, aby státní zaměstnanec mohl trvale vykonávat službu na konkrétním služebním místě, a proto nejde o povinnost státního zaměstnance v rámci plnění úkolů při výkonu služby.
52. Soud poznamenává, že povinností vykonat úřednickou zkoušku ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o státní službě nelze rozumět toliko povinností účastnit se samotné zkoušky, ale též povinností požádat o vykonání zkoušky, neboť předpokladem přihlášení k úřednické zkoušce (které neprovádí samotný státní zaměstnanec, ale příslušné personální pracoviště služebního úřadu) je podání písemné žádosti služebnímu úřadu prostřednictvím bezprostředně nadřízeného představeného, který ji postoupí příslušnému personálnímu pracovišti (srov. komentář k § 35 zákona o státní službě – In: H., Iva a spol. Zákon o státní službě. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022). Z uvedeného vyplývá, že státní zaměstnanec musí své přihlášení k vykonání úřednické zkoušky sám iniciovat, služební orgán tak nemůže učinit o své vlastní vůli. Rovněž zákon ukládá státnímu zaměstnanci povinnost úřednickou zkoušku vykonat, nikoli se k ní přihlásit. Podle názoru soudu minimálně podání žádosti o vykonání úřednické zkoušky, bez které služební orgán nemůže státního

zaměstnance k takové zkoušce přihlásit, stejně jako např. příprava na vykonání úřednické zkoušky, nejsou výkonem služby. Názor výše odkazované komentářové literatury, že *účast na konání úřednické zkoušky je „výkonem služby“, a proto státnímu zaměstnanci za čas strávený účastí na zkoušce má náležet plat*, nic nemění na tom, že povinností vykonat úřednickou zkoušku (jako celek) je třeba rozumět naplnění odborného předpokladu pro další výkon služby, nikoli povinnost plynoucí z výkonu služby v rámci služebního poměru.

53. Soud proto ve shodě s žalovaným zastává názor, že dočasná pracovní neschopnost (tj. dočasná neschopnost k výkonu služby) nezbavuje státního zaměstnance povinnosti vykonat úřednickou zkoušku ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o státní službě, tj. v předepsané lhůtě 12 měsíců ode dne, kdy státní zaměstnanec začal vykonávat službu v jiném nebo dalším oboru služby, minimálně požádat o vykonání příslušné zkoušky tak, aby měl možnost ji včas úspěšně složit.
54. Z uvedeného vyplývá, že žalobci dnem 1. 1. 2023 (kdy nabyla účinnosti vnitřní systemizace v rámci KHS dle služebního předpisu č. 11/2022) vznikla povinnost vykonat zvláštní část úřednické zkoušky pro dva obory, které byly nově zařazeny odborných požadavků u jím zastávaného služebního místa, a to bez ohledu na to, že se v dané době nacházel v pracovní neschopnosti. Bylo pak na žalobci, aby požádal služební úřad o vykonání jemu nově předepsané úřednické zkoušky tak, aby měl možnost ji včas složit. Ovšem žalobce o vykonání úřednické zkoušky v průběhu roku 2023 ani nepožádal. Soudu se přitom jeví jako krajně nepravděpodobné, že by mu jeho dočasná pracovní neschopnost neumožnila po celých 12 měsících alespoň požádat o vykonání úřednické zkoušky. Teoreticky by takový scénář možný byl, ovšem pak by bylo na žalobci (právně zastoupenému již při podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí), aby takové případné výjimečné okolnosti svého případu tvrdil, neboť pouze tehdy by je mohl odvolací orgán, případně soud zohlednit. Žalobce však v tomto ohledu ani v odvolání, ani v žalobě netvrdil nic.
55. Soud se proto ztotožnil s žalovaným v tom, že v situaci, kdy žalobce po 1. 1. 2023 nevyvinul sebemenší úsilí směrem ke splnění své povinnosti vykonat zvláštní část úřednické zkoušky pro předmětné dva obory, které byly nově vyžadovány pro jím zastávané služební místo, a nechal marně uplynout lhůtu 12 měsíců, ve které byl povinen zkoušky úspěšně vykonat, byl služební orgán (ředitel KHS) od 1. 1. 2024 povinen řešit otázku dalšího setrvání žalobce na služebním místě, pro které nesplňoval předepsané odborné předpoklady, a to postupem dle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě (tj. vynaložil snahu žalobce převést na jiné vhodné služební místo) a poté dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě (tj. postavením mimo službu, jelikož převedení na jiné vhodné místo nebylo v případě žalobce možné). Postup ředitele KHS, aprobovaný žalovaným, tak nebyl v rozporu se zákonem o státní službě.
56. Nelze ponechat stranou ani tu žalovaným zdůrazňovanou skutečnost, že postup ředitele KHS byl v souladu s Metodickým pokynem. S žalobcem nelze souhlasit v tom, že žalovaným odkazovaný čl. 60 Metodického pokynu byl pro jeho případ nepřiléhavý, neboť uvedený článek již dle svého označení řeší případy převedení z důvodu nevykonání úřednické zkoušky nejpozději do 12 měsíců ode dne, kdy státní zaměstnanec začal vykonávat službu v jiném nebo dalším oboru služby. V odst. 7 se sice připouští přerušení lhůty 12 měsíců pro vykonání zvláštní části úřednické zkoušky z jiného nebo dalšího oboru služby, ovšem pouze v případech zproštění výkonu služby (§ 48 zákona o státní službě), zařazení mimo výkon služby (§ 63, 64 nebo 65 zákona o státní službě) nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přerušení výkonu služby (§ 69 zákona o státní službě). Typově se tedy jedná o jiné případy než dočasná neschopnost k výkonu služby z důvodu pracovní neschopnosti. Ostatně i samotný žalobce v žalobě tvrdí, že dočasná neschopnost k výkonu služby není přerušením výkonu služby, ale je zákonnou překážkou, pro kterou nemůže konat práci, resp. vykonávat službu. Z uvedeného je zřejmé, že ani Metodický pokyn neoznačuje překážky ve službě, resp. dočasnou neschopnost k výkonu služby, za důvod pro přerušení lhůty, ve které má státní zaměstnanec povinnost vykonat úřednickou činnost pro jiný nebo další obor služby na jím zastávaném služebním místě.

57. Ač lze souhlasit s žalobcem v tom, že metodické pokyny nejsou právním předpisem, tak přesto jsou zpravidla závazné pro správní orgány, neboť jsou výrazem zavedené správní praxe. Odchýlení se od nich je sice výjimečné možné, ovšem může se tak stát pouze v atypických případech nebo pokud by byla správní praxe formulovaná takovým pokynem označena přezkumným orgánem za nezákonnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2025, č. j. 1 As 188/2024-124, body [24] a [26], resp. tam odkazovanou judikaturu). Z žalobních tvrzení nevyplývá, že by měl být posuzovaný případ žalobce tak výjimečný, aby byl služební orgán povinen se od Metodického pokynu odchýlit.
58. Obdobné platí i pro žalovaným odkazovaný závěr č. 32 ze zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě ze dne 6. 9. 2019, dle kterého dočasná neschopnost státního zaměstnance k výkonu služby není překážkou pro jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Soud nepovažuje za nutné se dále zabývat žalobcem namítanou nesprávností odkazovaného závěru, neboť žalovaný na tento závěr odkazoval jen podpůrně a otázka správnosti takového závěru není pro soud relevantní, neboť ten své posouzení odvíjí od výkladu zákona o státní službě.
59. Nicméně vše výše uvedené neznamená, že by se k dočasné pracovní neschopnosti státního zaměstnance, coby překážce ve službě, při posouzení jeho povinnosti vykonat úřednickou zkoušku nemělo vůbec přihlížet. Na překážky ve službě (mezi které patří i dočasná pracovní neschopnost) totiž pamatuje § 38 odst. 2 zákona o státní službě tak, že je důvodem pro náhradní termín konání úřednické zkoušky. Přitom platí, že při stanovení termínu zkoušky se přihlíží k žádosti státního zaměstnance (§ 38 odst. 1 zákona o státní službě). Pokud by tedy nastala situace, že státní zaměstnanec poté, co požádá o vykonání úřednické zkoušky, se nemůže ve stanovený termín z omluvitelného důvodu (např. že mu to jeho zdravotní stav neumožňuje) zkoušky účastnit, byl by mu poskytnut náhradní termín, a to s přihlédnutím k jeho zdravotnímu stavu. Teoreticky si lze představit situaci, kdy by nepříznivý zdravotní stav státnímu zaměstnanci neumožnil vykonat úřednickou zkoušku ani v náhradním termínu, případně že by nebylo možné náhradní termín ani stanovit do konce předepsané lhůty 12 měsíců pro vykonání úřednické zkoušky. V takové výjimečné situaci, kterou by ale státní zaměstnanec musel konkrétně tvrdit a musela by být v řízení služebním orgánem zjištěna, lze připustit, že by postup spočívající v převedení takového zaměstnance na jiné vhodné služební místo či případně jeho postavení mimo službu byl těžce obhajitelný.
60. V nyní projednávané věci ovšem žalobce nejen že vůbec o vykonání předmětné úřednické zkoušky nepožádal v průběhu celého roku 2023, ale ani netvrdil, že by mu jeho nepříznivý zdravotní stav po celých 12 měsících znemožnil o vykonání zkoušky alespoň požádat, resp. se na zkoušku připravit a zkoušky se v určený termín zúčastnit.

61. Pro úplnost soud uvádí, že žalobcem odkazované rozsudky Nejvyššího soudu neposkytují přílehlavou oporu pro jím zastávanou argumentaci již z toho důvodu, že se týkají pracovního poměru, zatímco v nyní projednávaném případě byla podstatou sporu otázka povinnosti žalobce vykonat úřednickou zkoušku stanovenou zákonem o státní službě, který je speciální normou k zákoníku práce.

VI.

Rozhodnutí soudu

62. V návaznosti na výše uvedené soud dospěl k finálnímu závěru, že žádná z žalobních námitek nebyla uplatněna důvodně, a proto předmětnou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

63. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. července 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu